

Můj (ne)obyčejný život

Můj život bych popsal jako příběh napsaný na stránkách času inkoustem nekonečných emocí.

Je to příběh obyčejného muže, který hledá odpovědi na nejhlubší otázky existence.

Když se zastavím a přemýšlím o tom, co mě vede dál, často mě napadají slova Tysona Furiho: „Život je příliš krátký na to být smutný.“ Ale co znamená cítit smutek? Smutek je připomínka toho, že nám na něčem záleží. Bez něj by radost neměla hloubku stejně jako světlo bez temnoty. Cítit smutek znamená být živý, vážit si štěstí a dokázat vytěžit z maličkostí běžného dne konzistentní radost.

Každý den je pro mne příležitostí, ale také výzvou. Přemýšlím o tom, jak moc se bojím selhání, jak mě někdy paralyzuje strach, že moje snaha nemá cenu.

Ale zároveň cítím, že právě to hledání, ten zápas se životem a jeho nepředvídatelností je tím, co mě činí člověkem. Jak říká Nick Carraway ve Velkém Gatsbym: „Tak kráčíme dál, každý den, proti proudu, přestože nás minulost táhne zpět.“ A já se snažím najít rovnováhu mezi tím, co bylo, a tím, co může být, i když je to těžké.

Láska. To jediné, co dává chaosu řád. Když jsem potkal ženu mých snů, něco se ve mně změnilo. Když nahlas vyslovíme její jméno „Antonie“, cítím něco zcela neobyčejného.

Její pohled, její úsměv, její tiché chápání. Ukázala mi, že svět není jen o velkých plánech, ale i o prostých chvílích. Když spolu sedíme na lavičce a pozorujeme zapadající slunce.

Vím, že v těchto okamžicích se skrývá celý vesmír. Láska mě naučila vnímat krásu, kterou jsem dřív přehlížel. Přesto mě někdy děsí. Strach ze ztráty je jako stín, který mě pronásleduje. Bojím se, že jednou ztratím to, co je pro mě nejcennější. Ale možná je právě tento strach důkazem, jak moc my na lásce záleží.

Když se zaposlouchám do tikotu hodin a vidím, že čas jde stále jen dopředu, zachvátí mě šílená představa toho, jak extrémně je život krátký.

Čas je jako řeka, která neustále plyne, a já jsem jen malé zrníčko písku unášené jejím proudem. Někdy se zdá, že není čas nadechnout se, zastavit se, vnímat krásu přítomnosti.

Ale právě v těchto okamžicích nacházím smysl. Když se s ní směju nad obyčejnými věcmi. Když jedu autem barevnou přírodou a snažím se si vychutnat stávající okamžik.

V ten okamžik cítím život v každém nadechnutí a každý pohled je pro mě euforií.

Tyto drobné okamžiky, zdánlivě bezvýznamné, jsou tím, co tvoří můj život. Jak řekl Otto ve filmu Muž jménem Otto: „Někdy nejsou nejdůležitější věci, co ztratíme, ale ty, co znovu objevíme.“ A já se snažím, aby můj život byl naplněný – láskou, smíchem, sny.

Mám sny, které mě ženou kupředu. Auta, která upravuji a měním k obrazu svému.

Nejsou to jen stroje. Jsou to příběhy. Když se mé ruce dotýkají volantů, když slyším burácení motoru, cítím, že jsem naživu.

Tohle jsou některé z kapitol mého života. Jsou to symboly mé touhy tvořit, měnit a zanechat něco, co po mě zůstane. Ale zároveň se ptám, je to opravdu to, co hledám? Není smysl života ukrytý někde jinde, v něčem, co ještě nedokážu pojmenovat?

Stále si kladu otázku, jestli se bojím smrti, nebo přítomného okamžiku.

Strach z nenaplnění přítomnosti a následně z její ztráty jen umocňuje úzkost s přibližujícím se koncem života.

Myslím, že právě smrt mě učí vážit si každého dne, každé minuty, kterou mám.

Můj život není ničím výjimečný. Je to mozaika drobných okamžiků, lásky, smutku, naděje a snů. Ale právě v té obyčejnosti je jeho kouzlo. Každý dotek, každý pohled, každé slovo je malým zázrakem. Všechno, co miluji, je dočasné, ale to dává mým chvílím váhu. A tak se snažím žít každý den tak, abych na konci mohl říct, že jsem nic nezanedbal.

Že jsem vysál morek života a nezjistil, že jsem vlastně nežil.

Můj život je jen zrnko písku v moři času, ale je to moje zrnko. A já ho budu chránit, milovat a snít o věcech, které mě přesahují. Protože nakonec, co jiného má větší smysl?

Petr Filippov, 18 let

Gymnázium Jana Pivečky a SOŠ Slavičín